

Acilciler'de kimin hangi dini kökenden ya da mezhepten geldiği kimseyi ilgilendirmezdi. 1970'li yıllarda böyle bir konu bilinmezdi.

Mesela Konya Cezaevi'nde iken şöyle bir olay olmuştu. Buraya dışarıdan yiyecek alınıyordu. Kim olduğunu hatırlamıyorum, bir kişi, tavşanlı pilav getirmişti. Mihrac kıyameti koparmıştı: "Hiç tavşan yenir mi? Memeli hayvan... Adet görüyor... Mundar..." demişti. Ali de onu taklit ederek yememişti. Zafer kıyıda köşeden azıcık yiyip bırakmıştı. Ben ise getirilen gerekçeyi saçma bulup koca tepsi tavşanlı pilavı afiyetle yemiştim.

Dini yanım epeyce zayıf olduğu için Alevilerin tavşan yemediklerini o yıllarda bilmiyordum. Sonra öğrendim. Devrimciye bak devrimciye... Sözüm ona ateistte Alevi kültürü kendisini işte böyle gösteriyordu.

O yıllarda da inançlı bir devrimci –Alevi veya Sünni- bana ters gelmezdi. İnsanın kendini başka türlü göstermeye çalışması ters gelirdi. Çok sayıda devrimcinin Allah'a inandığını biliyordum. Beni ilgilendirmiyordu. Ben inanmıyordum, devrimci olmadan önce de inanmazdım. Bu nedenle olsa gerek, inanan insanların üzerine gitmediğim gibi, onları ikna etmeye de çalışmazdım.

Onların inancı işimize engel oluyor mu, olmuyor. O zaman ötesi de önemli değildir.

Suriye'de iken bir gün Mihrac, üstadı Cemil Esad'ın yanından dönmüştü. "Ah ne yaptım ben" diye söylenip duruyordu. Cemil Esad, Klazi imiş, Mihrac ise Haydari olduğunu söylemiş... "Bilseydim Klaziyim derdim" deyip duruyordu.

Aleviliğin kollarından, Haydarilik ve Klazilikten ve başka şeylerden anlamıyordum. Ama Suriye'de buraya kadar düşmüştük işte...

Bu herifle bütün ilişkiyi koparmaya karar vermem tabii ki birikim sonucudur. Bu birikimin sıçrama yaptığı nokta ise, bu Haydarilik-Klazilik meselesiydi. Ateist geçinen herif, Aleviliğin şu veya bu kolu üzerinden politika yapmaya çalışıyor ve bu konuda resmen yalan söylemeyi de mubah sayıyordu.

Allah belanı versin!

Yıllar sonra iyice görüldü...

Mihrac Ural'dan olsa olsa soytarı olur...